SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 43. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 5, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 5-го БЕРЕЗНЯ 1994. Ч. 43. РІК CI.

СКУ ПРОГОЛОШУЄ 1994 РОКОМ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

Генеральна асамблея ООН 8-го грудня 1989 року проголосила 1994 рік — Міжнародним Роком Родини, підтримуючи вповні рішення ООН та розуміючи важливість здорової християнської родини, Світовий Конгрес Українців долучується до організацій цілого світу і проголошує 1994 Роком Української Родини.

Родина — це світло життя. Без родини не було б суспільства, не було б майбутности. Здорові родини є запорукою здорового суспільства. Цілий світ відчув якою важливою є родина — ця найменша демократична клітина в серці суспільства, яка важлива її роля в громаді. Нові життєві обставини створюють нові проблеми, які виникають перед родинами. Але тривкість, щастя, любов, дбайливість, толерантність залишаться вічними прикметами здорової родини. Родинні традиції, родинні зв'язки скріплюють, єднають родину. Народні традиції, знання мови, історії, культури скріплюють родини в народі.

СКУ проголошує День Української Родини в день свята Покрови Пресвятої Богородиці;

СКУ проголошує спільні Богослуження зі символічним запаленням свічок — на знак нашої віри і єднання. Спільні родинні радісні святкування, як фестини, „пікніки", ігри-забави, спортові змагання, вибір визначної української родини тощо;

СКУ звертається до церковних і громадських організацій та установ підтримати цю ідею, влаштувати доповіді, семінари тощо на теми родини;

СКУ закликає мистців усіх ділянок присвятити свою творчість в цьому році темі родини;

СКУ закликає відзначувати День Родини на всіх рівнях: від найменших організаційних клітин до крайових, просить зголошувати заплановані (відбуті) відзначення — Року Родини, — щоб їх офіційно зголосити до програм ООН;

СКУ закликає підтримувати морально і матеріяльно потребуючі родини в Україні і на поселеннях за посередництвом Суспільної Служби.

Наше гасло:
„Здорова Українська Родина — Наша Майбутність".

Д-р Дмитро Ціпивник
президент

Оксана Соколик
голова СФУЖО

Ярослав Соколик
генеральний секретар

ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ КАНДИДУЄ 5,839 ОСІБ

Київ (Р. Р.). — Тут 27-го лютого голова Центральної виборчої комісії Іван Ємець ознайомив журналістів з підсумками реєстрації кандидатів у депутати Верховної Ради України.

За його словами, на 450 депутатських місць зареєстровано 5,839 кандидатів і що тепер ця цифра може тільки зменшуватися. В середньому по Україні на одну виборчу округу припадає по 13 кандидатів, проте в деяких областях на одне місце є по 15 кандидатів, а в Києві — по 21.

Групи виборів висунули 62.3 відс. кандидатів, трудові колективи — 26.7 відс., політичні партії — 11 відсотків. Серед кандидатів у депутати Верховної Ради є 79 відс. українців, 18.6 відс. росіян, решта — представники 20-ох інших національностей. Вищу освіту мають 89.6 відс. кандидатів, середню 8.8 відс. Чужоземними мовами володіють 43.2 відс. кандидатів.

Представники комерційних структур становлять 13.2 відс., керівники державних підприємств — 10.3 відс., працівники державних адміністрацій — 5.4 відс., рад усіх рівнів — 6.2 відс., правоохоронних органів 5.7 відс. Із сьогоднішньої Верховної Ради до нового парляменту кандидує 145 депутатів та ще 37 осіб від Кабінету Міністрів, серед них Юхим Звягільський, Микола Жулинський, Валентин Ладник, Василь Євтухов та інші. Мешканці міст становлять 85.5 відс. кандидатів, мешканці сіл і селищ — 14.5 відс. Жінки серед зареєстрованих кандидатів мають 7.4 відс.

Безпартійні кандидати становлять 80 відс. Серед партій найбільше кандидатів висунула і зареєструвала Комуністична Партія України — 6.7 відс., Народний Рух України 4.1 відс., Соціялістична Партія України — 3.1 відс., Українська Республіканська Партія — 2.4 відс., Ліберальна Партія України — 1.4 відс., Демократична Партія України — 1.2 відс.

За словами І. Ємця, голови виборчих комісій на місцях порушили закон, зареєструвавши Едуарда Лашутіна і Ярославу Стецько, які не мали українського громадянства, а Євгена Мармазова — кандидата від ЦК КПУ — зареєстрували одночасно в двох округах. Однак і журналісти повідомили про порушення виборчого закону, зокрема про заборону в окремих місцях діяльности всіх політичних партій на весь передвиборчий період.

І. Ємець пообіцяв перевірити факти і закликав представників преси повідомляти про такі випадки порушення закону. Під час самих виборів інформація до комісії надходитиме о 12-ій годині полудня, потім о 4-ій та о 8-ій год. вечора.

ПОДРОБИЦІ СМЕРТИ В. ФОСТЕРА ЗАЛИШАЮТЬСЯ В ТАЄМНИЦІ

Вашінгтон. — Незалежний прокуратор Роберт Фіск звернувся в окружний суд Мангеттену, Н. Й., з просьбою заборонити публікацію даних про самовбивство Вінсента Фостера, заступника начальника юридичного відділу Білого Дому. Р. Фіск, який розслідує справу про зловживання арkенсоського банку „Медісон" і компанії „Вайтвотер", що займалася торгівлею нерухомости, пояснив, що публікація документів і будь-яких уривків чи цитат з них може пошкодити слідству.

Р. Фіск, якого секретар Департаменту юстиції Джанет Ріно призначила незалежним прокуратором, вивчає обставини ділового співробітництва подружжя Клінтонів з головою компанії „Вайтвотер" і банку „Медісон" Джеймсом МекДугалом — давнім і близьким другом Клінтонів.

В центрі уваги слідства, серед іншого, використання коштів компанії „Вайтвотер" на фонд виборчої кампанії Билла Клінтона, який бальотувався тоді на пост губернатора стейту Аркенсо.

Газета „Волл Стріт Джорнел" звернулася в суд з просьбою надати в її розпорядження поліційний звіт про обставини самовбивства В. Фостера. Департамент юстиції заперечує проти цього, підкріплюючи свою позицію думкою Р. Фіска.

В. Фостер — друг дитинства Билла Клінтона і партнер Гіллварі Клінтон з юридичної фірми „Ровз", поповнив самогубство 20-го липня минулого року, застрілившись у парку недалеко від Білого Дому.

Свого часу Фостер працював родинним адвокатом Клінтонів, а потрапивши у Білий Дім, продовжував вести їх справи. Голова юридичної служби Білого Дому Бернард Нассбавм, дізнавшись про смерть Фостера, обшукав його кабінет і забрав усі папери, що стосуються фінансових справ Клінтонів. Ці документи Нассбавм на законній підставі передав родинному адвокатові Клінтонів Дейвидові Кендаллові, які той згодом віддав слідству.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ ПРИБУЛА ДО ЗСА

Київ (Р.Р.). — У п'ятницю 4-го березня засоби масової інформації повідомили, що Президент України Леонід Кравчук і супроводжуючі його особи прибули до Вашінґтону і оселилися в Блер Гавзі — будинку напроти Білого Дому, де перебувають почесні гості Уряду ЗСА. Відбулися зустрічі Президента Кравчука з лідерами Палати Репрезентантів і Сенату у Капітолі.

У Білому Домі відбулася урочиста церемонія зустрічі Президента України, розмова Білла Клінтона і Л. Кравчука у вузькому колі та інші офіційні заходи.

Газета „Ню Йорк Таймс" повідомила, що Б. Клінтон вирішив збільшити в два рази суму допомоги Україні, таким чином, загальна сума американської допомоги Україні виноситиме близько 700 міл. дол. на рік. В цей спосіб американці прагнуть віддячити керівникові української держави за згоду на ядерне роззброєння України. Це також заохотить Україну до більш радикальних реформ. Водночас, пише „Ню Йорк Таймс", Б. Клінтон має намір закликати Міжнародний валютний фонд зачекати з наданням Україні кредиту в сумі близько одного більйона дол., доки Київ не зробить конкретних кроків у приватизації та стриманні інфляції.

Перед від'їздом до ЗСА Президент Кравчук прийняв у Маріїнському Палаці учасників зимових Олімпійських Ігор 1994 року. Л. Кравчук привітав їх з досягненнями, подякував за їх внесок у зміцнення доброго імени України і побажав нових успіхів. Президент повідомив, що Кабінет Міністрів підготував нагороди для учасників Олімпіяди, а Оксана Баюл і Віктор Петренко включені до української делегації народної дипломатії під час його відвідин ЗСА.

Л. Кравчук пояснює своє рішення

Київ (Р. Руденко). — Підчас пресової конференції тут у вівторок, 1-го березня, Президент Леонід Кравчук пояснив своє становище щодо надходячих виборів в Україні.

На запитання щодо його неучасти у президентських виборах, Л. Кравчук відповів: „Преса в нас інтернаціональна і тому я не думаю, що це має значення для якої газети чи для якого мікрофону вперше було сказано, головне, що було сказано. Але я не хотів би, щоб цю проблему розглядали в контексті суто особи Президента".

З огляду на те, що українські і закордонні засоби масової інформації приділяють цій заяві Президента багато уваги, він скликав пресову конференцію 25-го лютого, для пояснення свого рішення. І на сьогоднішній пресовій конференції знову назвав ті причини.

„Моє рішення залежить від багатьох факторів: обрання Верховної Ради, утворення нового Уряду, отримання Урядом виконавчих функцій, визначення якого Президента і з якими уповноваженнями обиратимуть", — сказав Президент Кравчук і пояснив, що коли Президента обиратимуть за існуючою конституцією, то він знову буде головою виконавчої влади і знову буде перетягування уповноважень від Президента до Верховної Ради та невизначеність між Президентом і Кабінетом Міністрів. Закон про вибори зформульований так, що на його підставі не очікується обрання нового парляменту за одним разом. Можливо буде друга, або й третя тура виборів. Отже протягом кількох місяців Україна може залишитися взагалі без парляменту. Виявиться, що Україна не має законодавчого органу. Отже новий Уряд не буде зформований і його уповноваження не будуть визначені. А Президент є єдиною легітимною фігурою, яка фактично і реально може управляти ситуацією, спільно з державними адміністраціями і радами на місцях. Якщо ж діючий Президент іде на вибори, то небезпека розвалу виконавчої влади стає ймовірною. „Я загнаний в глухий кут: або кинути усе і йти на вибори, або мати відповідальність і не робити цього кроку. Адже ж коли в червні обрати Президента і керівників виконавчої влади на місцях, то знову ж невизначено остаточно їх уповноважень. Невідомо коли і ким вони можуть бути зупинені в разі порушення ними конституції. В теперішньому законі сказано, що це буде визначено окремим законом, але не сказано до чи після виборів. Невідомо, чи знатимуть кандидати свої уповноваження, ідучи на вибори", — сказав Президент. Він нагадав, що закон про дочасні вибори парляменту і Президента Верховна Рада ухвалила під тиском страйків. Час затягнувся і ущільнився так, що може скластися надзвичайна політична ситуація. І в цій ситуації його відповідальність за державу більша, ніж бажання кандидувати.

Є й моральний аспект для його рішення не кандидувати. Політичне безкультур'я, бруд і цькування Президента. На його думку, Президент може і не подобатися, але не можна утверджувати в свідомості поколінь „хамську психологію" і він, не як Президент, а як людина не може цього зрозуміти. Це також впливає на його рішення. Але головне, він не хоче, щоб вибори і перевибори відбувалися під тиском страйків, не хоче повернення до імперії, виступатиме за цивілізовану правну державу і робитиме все, щоб така держава в Україні будувалася.

Л. Кравчук запевнив, що думає не про себе, а аналізує ситуацію і вважає, що його участь у виборах означала б, що він теоретично і практично погоджується з безправною ситуацією.

Служба Безпеки України оберігає вибори від втручання чужоземців

Київ (Р.Р.). — Тут у вівторок, 1-го березня, у редакції газети „Молодь України" відбувся прямий телефонічний зв'язок громадян з головою Служби Безпеки України Євгеном Марчуком.

За словами Є. Марчука, СБУ має дані — „в деталях, особах, назвах і кількостях" — про те, що закордонні структури намагаються втручатися у передвиборчу кампанію в Україні, „не кажучи вже про вітчизняний кримінальний капітал". Весь свій механізм СБУ спрямовує на виявлення таких фактів, пояснив Марчук. „Деяку інформацію про певних кандидатів на народних депутатів України СБУ передасть центральній виборчій комісії і лідерам політичних партій, від яких бальотуються ці кандидати", — заявив голова СБУ, запевнивши, що йдеться не про втручання спеціяльних служб у виборчу кампанію, а про конкретні факти.

Щодо зникнення Михайла Бойчишина, то Є. Марчук висловив надію, що Бойчишин живий і повідомив, що правоохоронні органи мають „якщо не сенсаційну, то несподівану інформацію".

На думку Марчука, проблема Криму і проблема реґіоналізації України є загрозою для держави, з огляду на економічні, історичні та інші причини, але драматизувати ситуацію немає підстав, бо в Україні є сили, щоб запобігти розвиткові за югославським варіянтом. Тільки стратегічна внутрішня політика керівництва України у вірності не лише до Криму, але й до Закарпаття, Донбасу, Буковини може своєчасно зневтралізувати загрозу децентралізації держави.

Л. ТА І. ЖУК ВИСТУПЛЯТЬ В УІА

Ню Йорк. — Тут у суботу, 12-го березня, в Українському Інституті Америки, 2 схід 79-та вул., в серії „Музика в Інституті" відбудеться концерт фортепіянового дуету Люби та Іринея Жук. В програмі — твори Д. Патрикена Г. Овчаренко, Й. Брамса, Г. Ляшенка та Ф. Ліста. Початок концерту о год. 8-ій вечора.

Квитки можна набути, висилаючи чек, виписаний на UIA-MATI, 2 East 79 th St. New York, N. Y. 10021, або телефонуючи до екзекутивного директора УІА Андрія Пащука (212) 772-2884 або (212) 288-8660.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. - Представник Президента в області Василь Павлик заявив, що має намір боротися за становище голови Обласної Ради народних депутатів, не зважаючи на „дискримінаційний характер виборчого закону, який не дозволяє представникам Президента висувати свої кандидатури до рад народних депутатів". Недавню перемогу колгоспної номенклятури у виборах Тлумацької Районної Ради В. Павлик назвав „прозрінням народних мас, стомлених балаканиною".

СИМФЕРОПОЛЬ. — Заступник голови Меджлісу кримсько-татарського народу Рефат Чубаров вважає, що Верховна Рада України спізнилася з узгодженням кримських та українських законів. На його думку, це рішення український парлямент повинен був ухвалити ще до президентських виборів у Криму, тоді не було б „війни законів". „Нині ж цей крок Києва посилить антиукраїнські настрої", — сказав Чубаров.

Загострюються торговельні стосунки між ЗСА і Японією

Вашінгтон. — Оскільки дефіцит З'єднаних Стейтів у торгівлі з Японією досягнув 59.3 біл. дол., президент Билл Клінтон має твердий намір запровадити тарифи на імпорт товарів з Японії, при чому в особливих випадках тарифи можуть бути збільшені на 100 відсотків.

Як відомо, в останні роки ЗСА вже використовували карні тарифи проти країн, які дозволяли собі дискримінувати продукцію американських компаній. На цей раз Білий Дім указом запровадить так званий Супер-301 — пакет статтей з американського закону про міжнародну торгівлю. Згідно з тими статтями, якщо переговори щодо відкриття ринків затягуються до півтора року, а позитивного вислідy все це нема, то Адміністрація ЗСА має право внести непоступливого партнера в „чорний список" і відповідно збільшити тарифи на імпорт товарів з цієї країни.

Ці американські наміри Японія трактує як шантаж, однак спостерігачі передбачають, що більшість у Конгресі підтримає Адміністрацію. Сенатор-демократ з Монтани Маск Бокус сказав, між іншим, що застосування пакету статтей Супер-301 завжди давав дуже добрі результати.

В АМЕРИЦІ

ЕКСПЕРТИ СТВЕРДЖУЮТЬ, що мільйони дорослих і дітей, які хворіють на пістряка непотрібно страждають від болю, пов'язаного з їх недугою тільки тому, що лікарі не намагаються тому запобігати. Згідно із статтею опублікованою у престижевому „Медичному Журналі Нової Англії" науковці уважають, що головною причиною лікарської стриманности у запобіганні болів є страх перед уживанням наркотиків та інших сильних ліків, щоб пацієнти не стали постійно залежними від цих ліків. І це, на думку знавців, є жалюгідним, що сьогодні ці люди, які вже й так терплять невиносимі психічні болі, мусять терпіти ще і фізичні муки.

У ДОСІ НАЙБІЛЬШ рішучій обороні політики Уряду президента Билла Клінтона щодо Москви виступив перед конґресовою комісією секретар Державного департаменту Воррен Кристофер. Він заявив, що допомога у реформуванні економіки Росії є конечністю для Вашінґтону. Він відкинув закиди, що допомога ЗСА Росії є надто безкритичною, твердячи, що Білий Дім ніколи не побоїться сказати Росії своєї думки, якщо вона різниться від поглядів Москви, це також стосується і втручання Росії у внутрішні справи своїх сусідів. В. Кристофер підкреслив, що коли б ЗСА перервали свою допомогу Росії, то це було б ударом для прихильників економічної реформи і побідою для тих, які намагаються до цього не допустити.

У ПОЛОВИНІ БЕРЕЗНЯ державний секретар Воррен Кристофер здійснить десятиденну поїздку по країнах Азії. 14-го березня він прибуде у Владивосток, де проведе переговори зі своїм російським колеґою Андреєм Козиревим. За словами представника Державного департаменту, в порядок денний переговорів будуть включені проблеми на Близькому Сході, американська допомога Росії, а також становище у Боснії і шляхи до зменшення напруження у відносинах між Москвою і Вашінґтоном, що виникло після арешту шпигуна Олдрича Еймса, працівника Сі-Ай-Ей.

У ВІВТОРОК, 1-ГО БЕРЕЗНЯ, нюйоркський сенатор Алфонс Д'Амато висунув вимогу, щоб високопоставлені співробітники Адміністрації прибули на засідання Сенатської комісії в справах банківництва і пояснили з якою метою кілька тижнів тому їх скликав голова державної ліквідаційної компанії Роджер Олтмен. Зі слів самого Р. Олтмена відомо, що він втаємничив співробітників клінтонівського апарату в хід розслідування скандальної справи про банкрутство мережі банків ЗСА, в тому числі арkенсоського банку „Медісон гаранті".

У СВІТІ

БОСНІЙСЬКІ МУСУЛМАНИ виступають проти присутности російських військ у Сараєві і закликають Раду безпеки ООН відмовитися від наміру надіслати у Боснію додатковий російський військовий контингент. Про це йде мова у спеціяльному зверненні президента Боснії і Ґерцеґовини Алії Ізетбеговіча на адресу Ради безпеки ООН.

ДИПЛОМАТИЧНІ зусилля ЗСА і Росії у вівторок, 1-го березня, осягнули два окремі домовлення, які все ж таки спрямовані на те, щоб зблизити Боснію і Герцеговину на крок ближче до замирення. У Москві переконали провідника боснійських сербів Радована Караджіча, щоб дозволив на поновне відкриття летовища недалеко боснійсько-мусулманського міста Тузля для довозу харчево-медичної допомоги. У Вашінґтоні представники мусулманами домінуючого боснійського уряду та боснійські хорвати підписали рамову угоду про об'єднання тих частин країни, які є під їхньою контролею. Аналітики підкреслюють, що хоча Вашінгтон і Москва досягли окремих успіхів, то ці ходи ще далекі від закінчення братовбивчої війни, що вже на своїм рахунку за 23 місяці має 200,000 жертв.

ПІСЛЯ ТРИВАЛИХ переговорів у Брюсселі досягнуто угоди, згідно з якою Швеція з початком наступного року стане членом Европейського союзу. Шведський прем'єр-міністер Карл Більдт назвав угоду „історичною подією". „Це найбільш важливий договір, підписаний нашою країною в цьому сторіччі", — сказав він. Останні соціологічні опитування свідчать тим часом, що тільки 40 відсотків шведів схвалюють вступ країни у Спільний ринок, а 32 відсотки виступає проти. Крім Швеції, новими членами Европейського союзу стануть також Австрія і Фінляндія. Економічні експерти передбачають, що в недалекому майбутньому Спільний ринок стане найбільшим у світі торговельним співтовариством, в яке увійде 16 країн. Тоді воно зможе поважно конкурувати зі ЗСА і Японією.

ІРАН ВИМАГАЄ виведення вірменських військ з окупованих ними територій Азербайджану. На зустрічі в Теграні із заступником міністра закордонних справ Вірменії Жираєм Ліпаритяном іранський міністер закордонних справ Алі Акбар Велаяті підкреслив, що Іран виступає проти зміни будь-який з кордонів у реґіоні і трактує виведення вірменських військ з Азербайджану як гостру необхідність.

ПРЕЗИДЕНТ РОСІЇ Боріс Єльцин прийняв резиґнацію міністра соціяльного забезпечення Елли Памфілової, яка вирішила залишити свій пост, протестуючи проти посилення впливу консерваторів у кабінеті міністрів. До неї, як відомо, з цієї ж причини зі складу уряду вийшов міністер фінансів Боріс Фьодоров. Е. Памфілова є депутатом нижньої палати нового російського парляменту.

ЛІДЕР ПРАВОРАДИКАЛЬНОЇ партії Ромниія Маре (Велика Румунія) сенатор Корнеліу Вадим Тудор оприлюднив у своєму тижневику чергову „сенсацію": нібито „група шпигунів Сі-Ай-Ей і британських спецслужб проникла у керівні ешелони румунської влади, щоб проводити політику в інтересах західніх держав". Найбільш популярна в Румунії газета „Евениментул Зілей" вважає Тудора „жалюгідною копією міжнародного хулігана Владіміра Жириновського". Хоч сам Тудор вороже ставиться до російського „ультра", особливо після того, як В. Жириновський назвав Румунію „несправжньою державою, населеною італійськими циганами".

ЧЕСЬКА ПОЛІЦІЯ захопила 18 кілограмів пластикової вибухівки „Семтекс", яка призначалася для продажу на „чорному ринкові". Вибухівку виявили випадково — під час перевірки документів у 20-річного водія авта поблизу моравського міста Жаліна. Водій сказав, нібито він не знав, що знаходилося в пакунках. Слідчі припускають, що вибухівка призначалася для продажу близькосхідним терористам. Як відомо, „Самтекс" особлива тим, що дає потужний вибух і що її практично неможливо виявити міношукачами і металодетекторами на летовищах. Виявлена вибухівка коштує 60,000 дол.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні
(202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загроза загину жидів у Росії

У „Ню Йорк Таймсі" з 20-го лютого ц. р. появився заклик до жидівської спільноти в Америці, щоб вона складала великий фонд на переселення двох з половиною мільйонів із Росії, бо їм буцімто загрожує загин. Поява на політичному форумі Росії Владіміра Жириновського, який наслідує Адольфа Гітлера у приписуванні жидам усіх лих на цьому світі, дала поштовх до відродження традиційного в Росії антисемітизму. Це налякало жидівських лідерів у широкому світі, які думають реалістично і знають, що кожна масова переселенча дія вимагає поважних фондів. Пригадаймо, що за існування комуністичного режиму у колишньому СССР Схід Европи був відмежований від Заходу залізною завісою. В'їзд і виїзд був строго контрольований органами Че-Ка (НКВД, ҐПУ). Коли за Міхаїла Ґорбачова з його програмовими гаслами „гласність і перебудова" дозволено жидам еміґрувати і тоді переїхали до Ізраїля 300,000 жидів, майже виключно з Росії; з України вони не виїздили, бо там не було і нема расово-національного антисемітизму, — був за Богдана Хмельницького антисемітизм сутоекономічний, який проявився з вибухом Гайдамаччини і Коліївщини.

Однією з найбільш позитивних рис сучасної України є тамтешня ідеальна міжнаціональна толеранція. Отой масовий приплив жидів з Росії спричинив радість, але й великий клопіт Ізраїлеві, бо на його маленькій території не було ані помешкання, ані праці для новоприбулих. Їх поселювано, всупереч протестам Америки, на окупованих Ізраїлем арабських землях. Ті іміґранти з Росії здебільшого високоосвічені професіонали, обурювалися драконськими методами правління прем'єра-міністра Їцака Шаміра і причинилася до його упадку в останніх парляментарних виборах. Але тепер, за урядування в Ізраїлі прем'єра Їцака Рабіна, голови Соціялдемократичної партії, вони, іміґранти з Росії, знову перелякані, бо Ізраїль рішив дати палестинським арабам автономію і відкликати свої війська з окупованого правобережжя Йордану, — з тієї території, на якій поселені також іміґранти з Росії.

Подана в „Ню Йорк Таймсі" цифра двох і півмільйона жидів в Росії викликає поважний сумнів. Все одно — це будуть сотні тисяч осіб, мужчини, жінки і діти, — що їх охопить переселенча акція. Можна здогадатися, що тих еміґрантів прийматиме Америка і може, деякі західньоевропейські країни. Нема сумніву, що багата, численна жидівська громада в ЗСА, надзвичайно жертвенна на цілі Ізраїля, складе потрібний переселенчий фонд, — жиди відзначаються зорганізованістю і солідарністю.

Чи острах за долю жидівської меншини в Росії оправданий, трудно відповісти. Демагогія Жириновського і його однодумців може довести до якихось заворушень, але сумнівно, чи наприкінці XX сторіччя можуть проявитися методи чорної сотні з часів царату і 20-их років цього сторіччя. На цьому місці висловлено теж сумнів, чи Жириновський гратиме поважну ролю у верхівці сучасної Росії, — нині вже забулися прізвища Лігачова і Руцкого, які ідеологічно були споріднені з Жириновським, тільки розумніші у своїх публічних виступах.

Усупереч загальному поглядові — історія не повторяється, але має паралелі. Західня українська діяспора походила здебільшого із західних областей України, з людей, які рятували своє життя, коли сунула від сходу большевицька навала у Другій світовій війні. Поки постав Ізраїль (але й після того) Америка була маґнетом, що притягав еміґрантів з різних країн. Вона й надалі такою є.

ПІД ЧАС ОФІЦІЙНОЇ візити в Ізраїль прем'єр-міністр Латвії Валдіс Біркавс та ізраїльський прем'єр Їцак Рабін підписали угоду про співробітництво між двома країнами в ділянці науки і культури, а також угоду про взаємний захист капіталовкладень.

Іван Кедрин

НАСАДЖУВАННЯ ДЕМОКРАТІЇ

З усіх існуючих державних систем найгіршою, найпримітивнішою є диктатура. Диктатор наказує — люди слухають і між диктатором і людьми, народом, нема ніяких інших структур. Нема ніяких законів, бо єдиним законом є воля диктатора. Однак народ слухає тільки до часу і тому всі диктатури є системою тимчасовою, перехідною.

Сьогодні можна на пальцях порахувати існуючі ще у світі диктатури. Найтривалішою державною системою є демократія, але вона найскладніша, найтрудніша. За самою своєю назвою — клясичною старогрецькою — це влада народу. В Америці окреслили її, як владу „з народу, через народ, для народу". Отож, демократія вимагає політично зрілого народу, щоб народ знав, що таке закон, хто і навіщо встановляє його, які обов'язки й межі державної влади та чому треба повинуватися законам, що таке добровільна дисципліна, добровільний послух, але й обов'язок кожного окремого громадянина бути чесним, роботящим членом суспільства. Нелегка справа розуміти все те, нелегка справа бути добре діючим коліщатком у величезній машині, якою є новітня демократична державна система.

Колискою демократії була Атенська Республіка в епосі перед народженням Христа. Демократія встоялася за поверх дві тисячі років, але тих понад двох тисяч літ було замало, щоб усі народи дозріли до демократії, щоб вони знали в теорії і практиці, що таке влада народу, через народ, для народу. Ми є тепер свідками, як у різних країнах земної кулі насаджується демократію, але як ота демократія все ще в'ється у породових болях і все ще не всилі викристалізуватися у здороводіючу державно-суспільну систему.

У квітні цього року мають відбутися перші в історії Південної Африки вибори — першого різнорасового парляменту й першого цілим народом вибраного президента, яким — за всією вірогідністю — стане голова Африканського національного конгресу, насправді центральної організації чорного населення тієї країни, Нелсон Мандела, який пересидів 17 літ у в'язниці, поки президент де Клерк не звільнив його і повів із ним переговори про закінчення системи расового поділу — апартаїду — і переходу до системи різнорасового демократичного парляментаризму.

На телевізійні мережі Ей-Бі-Сі передавали інформацію з Йоганесбурґу про тамтешню ситуацію — кілька тижнів перед отими виборами: повний хаос, чорні вбивають білих і чорні вбивають чорних, поліція не всилі завести лад, обидва лідери — білий президент де Клерк і чорний кандидат на президента Мандела розпачливо намагаються врятувати їхнє історичне договорення про кінець апартаїду і перехід до демократії. На поверх 40 мільйонів населення Південної Африки — більше, як половину становить чорні автохтони плюс різнонаціональні азіяти. Ті поверх 20 мільйонів осіб вже ніяк непідготовані до демократії, не знають і не розуміють, що воно таке, і тепер кажуть їм голосувати, бо країна переходить на демократичну систему. Чи це не абсурд, — чи це не є нісенітним експериментом?!

Південна Африка — далека країна і нас не боліло б, що там діється, якби не насувалась паралеля: чи те, що діється в Україні не є доказом, що Україна ще не дозріла до західньої демократичної системи? За всю свою тисячолітню історію Наддніпрянська Україна переживала демократичну систему буквально від 22-го січня 1918 року до 20-го листопада 1920 року, епоха Української Народної Республіки. Чи за той час народ міг збагнути суть демократії? Чи та суть проявляється у постаті понад 20-ти політичних партій в персональному амбіціонерстві? Болючі запити: мала потіха, що в Росії не краще і що Захід Европи з Америкою, які всіх зусиль докладають, щоб насадити там демократію, не бачать, що російський народ, який мав царат до 1917 року і демократичний Тимчасовий уряд до листопада 1918, а не міг навчитися демократії.

Степан Творський

ІНТЕРВ'Ю З В. БАТЮКОМ

II

„Але мені кажуть в Києві, де я був перед приїздом сюди, що в економічному аспекті і Бонн і Париж і Брюссель активно помагають Україні, а від Канади немає відгуку. Таким чином ті держави мають з нами більш активні контакти, хоч вони не претендують на якісь особливі відносини. Тому, щоб наші особливі відносини з Канадою були дійсно особливими, ми повинні зробити цей рік у Канаді роком України. Для цього ми готуємось не лише в економічній сфері. Україна відкрита для співпраці у військовій сфері, в сфері безпеки і т. п. Які ж ці в нас особливі відносини, коли між нами немає прямого авіяційного сполучення? А це головна ознака відносин між державами. Отже, нам треба ще багато чого зробити для того, щоб наше спільне бажання встановити добрі відносини було зреалізоване".

На тему прямого авіосполучення України з Канадою амбасадор сказав, що Україна готова його встановити, але канадські авіяційні лінії не бачать в цьому тепер особливого економічного інтересу, бо треба мати сталий конкретний контингент пасажирів. Цими днями в Торонто перебуває делеґація українських авіоліній, де вона переговорює з канадськими чинниками. Українські делеґати повідомили амбасадора, що з боку Канади ніяких ускладнень не буде. Передбачається 19 чартерних рейсів Київ—Торонто вже на перший рік. Крім того, Україна веде переговори про відкриття прямого постійного сполучення між Торонтом і Києвом раз,або два рази на тиждень.

На запитання чи Україна плянує відкрити на Заході Канади, ще одне консульство, амбасадор відповів, що, з огляду на фінансову ситуацію в Україні, покищо цього не буде. Зате Україна розглядає можливість призначувати почесних генеральних консулів, які б могли б частинно виконувати функції звичайних консульств.

Далі я запитав амбасадора Батюка про його стосунки з проводом Конґресу Українців Канади. Амбасадор сказав, що дотепер він ще не мав часу приділити цим стосункам багато уваги, хоч він зустрічався з президентом КУК'-у Олегом Романовим, і з колишнім президентом Дмитром Ціпивником. „Я хотів би завважити", — сказав амбасадор, — „що я був тут в Канаді тричі протягом останніх двох років, коли я працював в Ню Йорку і в мене є найтепліші враження з моїх зустрічей з керівниками Конґресу Українців Канади. Ми недавно їздили оглядати житловий будинок, який можна було б придбати для амбасади за гроші, які ще залишилися в КУК-у. В мене однак є бажання, щоб між нами була повна ясність і відвертість. Відомо, що Росія обдурила Україну. Забрала всі посольства собі і нас викинула на вулицю, і нам нічого не дає і не дасть. Росія не звикла давати. Тому ми дуже вдячні, що українська громада зібрала фонди для посольства і закупила для бюра амбасади і резиденцію. Але оформлено це вже на КУК, а не на посольство". „Я думаю", — сказав далі пан Батюк, — що цю справу треба нормальним шляхом довести до кінця. Якщо ми поважаємо українську державу, то ми мусимо мати довір'я до неї. Бо для кого воно вигідно, що будинки оформлені на КУК? Прийшло нам платити податок за посольство і за резиденцію по 5,000 долярів за кожне, а в нас на це грошей немає. Як би будинки були записані на посольство, то ми були б від податку звільнені".

Запитав я ще амбасадора про стосунки України з Росією і чи є будь-яка надія, що Росія віддасть Україні хоч малу частину її закордонного майна. Амбасадор сказав: „Це для мене найболючіше питання. Ми з ним зіткнулися як тільки Україна стала незалежною. Я був у Мінську на зустрічі керівників Співдружности Незалежних Держав в лютому 1992 року, коли Президент Кравчук порушив це питання. Єльцин заявив, що це дуже складна проблема та що її треба відкласти на пізніше.

„Потім Росія вимагала, щоб ми платили спільні борги. Ми сказали добре, ми будемо платити борги колишнього Совєтського Союзу, але ми вимагаємо, щоб нам признали такий самий відсоток активів колишнього Совєтського Союзу. Після цього вони запропонували нульовий варіянт, тобто нічого не платіть, з боргів і нічого не отримаєте. Вони ніколи не виявили скільки у них золота, скільки лежить в банках закордонної валюти. Може і самі не знають, бо вони там багато розікрали і там порядку немає. Але що було нам робити? Всі погодились на цей нульовий варіянт, крім України, яка ще трохи пручалась і торгувалася. Остаточно наші погодилися на цей варіянт, за вийнятком того, що Росія дасть нам закордоном 32 об'єкти в аренду під посольства. Була в мене, на цю тему розмова з Віктором Пинзеником. Він сказав, — що може воно і добре. Замість того, щоб сплачувати борги колишнього Совєтського Союзу і сваритися за посольства, хай вже будуть в них посольства, а ми ту валюту, яка пішла б на сплату боргів, будемо вживати на будівництво нових посольств. Ну, воно ніби звучить добре, але остаточно немає ні валюти ні нових посольств. Отже, надія на те, що Росія віддасть нам щонебудь дуже сумнівна.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нашу першу Олімпіяду

Здається, що мало було українців, мешканців ЗСА чи Канади, які не сиділи б приковані до телевізійних апаратів у п'ятницю, 25-го лютого, коли на льоду в Гамарі, Норвеґія, розігравалася велика драма боротьби найкращих змагунок за перше місце у фігурній їзді.

Признайтеся, дорогі читачі, скільки з вас пролляло сліз, коли вкінці після сповнених напругою хвилин і вислідів оцінки суддів, вперше в Зимових Олімпійських Іграх пролунав, хоча і як незугарно відіграний, але таки український національний гимн і синьожовтий прапор піднісся на щоглу вище — американського.

Як воно не дивно, але 16-річна дрібненька і тендітна дівчина з Одеси, яка ще досі говорить російською мовою, принесла більше слави і знання про Україну, як десятки професійних політиків і дипломатів.

Одна золота медаля Оксани Баюл поставила Україну на рівні із найсильнішими державами світу, а її справжнє зворушення після перемоги та її сумна доля сироти із молодої української держави полонила мільйони чужих і досі холодних для проблем України людей.

Не диво, що вже тепер дослівно кілька днів після цього вийняткового вечора, „наша" Оксана має перед собою відкритий шлях до численних виступів у світі, а передусім забезпечене спокійне майбутнє тут в Америці, де, як довідуємося, зможе перебувати у Гартфорді, вправляти далі танець на льоду і ще до того затримати можливість змагатися, як репрезентантка України.

Дивний цей світ сьогодні, коли в ньому здобувають славу не великі полководці, не президенти держав, а спортовці, актори, співаки чи звичайні люди, доля яких несподівано висунула перед яскраві світла прожекторів. Чи це наслідки телевізійної журналістики, чи інших засобів масової інформації, що тепер впливають дослівно на кожну ділянку життя? А може це просто бажання звичайної, пересічної людини, яка скоріше зідентифікує себе із подібними до себе, як з визначними політичними чи інтелектуальними одиницями?

Як би воно не було, тепер ми всі — українці, завдячуємо дуже багато молоденькій Оксані та тим декільком українським спортовцям, що мали щастя вперше стояти та змагатися як представники України на Зимових Олімпійських Іграх у 1994 році. Дарма, що крім Оксани ще тільки одна українська змагунка Валентина Церба здобула бронзову медалю в біятлоні. Дарма, що у довгих списках точкування різних конкуренцій Україна стояла на далеких місцях. Дарма, що ми читали між списком змагунів, які виступали під прапором Росії українські прізвища як і це, що друга знаменита фігуристка на льоду Оксана Шевченко виступала, як представниця Німеччини.

Але перш за все — одне залишиться незатертим фактом — Україна увійшла вперше як самостійна держава в історію Олімпійських Ігор і ми можемо бути горді та щасливі, що нам судилося цей світлий момент пережити.

О-КА

Д-р Святополк Шумський

„НАСТАВ ДЕНЬ ПОДВИГІВ, НОВА ДЕРЖАВО!"

(Яр Славутич — „Шаблі тополь")

II

В руїні свого батьківського хутора він утотожнював Україну, тому що така доля була приречена тим, хто були „сіллю землі української" — нашим хліборобам. Він пише: „Мене сестра з одвору не впізнала, коли сказав я: 'Брата зустрічай'! 'А де ж той брат? О Боже! В дальній край колись тебе малою проводжала'. І полилась раптова сліз навала, гірких, народних, наче молочай... Дивись на все прибульче і вивчай, чия доба тепер запанувала. Забито вікна планкою навхрест, нема свідків, хатинок біловидних — на покрив тичне шиферо-азбест". І далі поет згадує з ностальгією: „Я тут колись ганяв м'яча на площі, якщо не в будні, то в недільні дні. Тепер вибоїн горбинки брудні й широкосяжна злива не сполоще. О слабосилий, нетривалий доще! Твої натуги марні й сум'ятні. Немає церкви. Стихли на стерні, не йдуть нехрещенні сини до прощі. Прогнався ордами голодомор. І наситивши кров'ю стяг червоний, гуде в сільраді сталінський мотор".

На прадідівському хуторі — Жученки, поглянувши на святу руїну, він зі сумом пише: „Твоєї вбогої могили діду, між круглих пнів не міг я віднайти, хоч добре знав: де берестів кути, на стовбурах я вирізав приміту. Тепер дерева ті звели зі світу — у піч на паливо чи на хати. Як жаль, не стали з карбами хрести на тих, що вимерли в добу ліміту! Голодомор столико прогудів — мільйони ховано бабусь, дідів...а скільки мре від радіонукліду?! Тут був зимівник, у ряснім гіллі, та нас Жученків не лишили й сліду на здавна нашій, січовій землі".

Відвідуючи давні та серцю рідні місця та села, мистець наповнений сантиментальними спогадами намагається у селі Гурівка віднайти залишки минулих давніх літ. Він віднайшов несподівано, про що сповіщає у своїм сонеті: „В обдертій Гурівці на самім схилку помітив я хатиночку одну, старанно білену, як в давнину, — вона ясніла барвами присілку! Хто в ній тепер? Із ким живе на спілку? Сама? З онуками? Яку ж ману чи працьовиту жінку чарівну побачу я? Спідницю в бідну пілку? Це тут була Сіренкова дочка, у п'ятій клясі, гарна й гнучка, що розцвіла між учнями красою. Спинивсь...Вона? Чи впізнав її? Стара і згорблена. Карга з косою... Та розбудила почуття мої: — Чи не Жученко Гриць переді мною?"

Десята збірка поезій Яр Славутича поряд з образами нашого славного минулого віддзеркалює ту велику руїну, в якій опинилася Україна після понад сімох декад комуно-московської влади. Він,контрастуючи сучасне з минулим намагається підкреслити оту спадкову нерозривність гідних і негідних сторінок нашого буття. Використовуючи славні постаті нашої історії, Яр Славутич утотожнює їх з постаттями сучасної доби, яких він зве — правооборонцями. Згадуючи Івана Дзюбу, поет порівнює його до „хортицького дуба": „Так проти шашелів хортицький дуб (Стоїть відпорно, запорожцям любий". Пригнічуючий стан в Криму з його „захисниками" російськомовного населення, яке було цілево там поселене московськими шовіністами для зросійщення від рідного етносу та з'єдналися зі „захисниками"-москалями Яр Славутич порівнює їх до „татарських людей", на яких кличе він леґендарного месника Івана Сірка, який колись порубав на Поганому Полі своїх зтатарщених земляків.

Майже всі поезії його невеличкої збірки напоєні глибоким патріотизмом та любов'ю до свого народу голосять нашу остаточну перемогу над всіми негодами, які запанували сьогодні в нашій незалежній державі. Поетично обдарований автор створив кожну з його поезій цікавою та доступною для зрозуміння змісту усім читачам, незалежно від часто вживаних висловів лірики архаїчних форм, якими в сучасну добу майже не користуються поети, які вишукують модні нові форми.

А тому, поезії Яр Славутича є і будуть привабливими для многих тих, які розуміють оту велику майстерність поета передати чітко словами образи епох у всій їхній многогранній красі та відчути багатство форм і слів, які творять цей таємничий образ творчої душі поета.

Збірка сонетів „Шаблі тополь", яка нараховує 90 сонетів — невеликого розміру, чепурно оформлена, є також характерна тим, що її сонати були писані Яр Славутичом під свіжими враженнями днів, коли народ український відновлював незалежність рідної держави, свідком яких був поет, який перебував тоді в Києві.

Поряд з історичною публіцистично-гострою тематикою, як це згадується в словах передмови, шовковим прядивом снується чиста і ніжна українська лірика, яка віддзеркалює внутрішні духові почування поета і єднається унісоном з його революційно-національною принциповістю в ім'я української правди для України і народу нашого.

Оця десята з черги збірка Яр Славутича — „Шаблі тополь" є першою такою збіркою його поезій, яка була видрукувана у Києві, в незалежній українській державі, протилежно до попередніх видаваних в Північній Америці.

Яр Славутичеві складаємо глибоке призначня за його твір — в сподіванні творчої енергії і наснаги в його праці для скріплення національної гідности і свідомости та віри в себе многих тих, які пробудилися до священної праці у незалежній державі.

Набути цю книжку можна, звертаючись на таку адресу: 252054 Київ — 54 вул. Чкалова, 52 „Український письменник").

Світлана Кузьменко

У молитві моїй кілька слів

У молитві моїй кілька слів —
За моїх найрідніших вона;
Всіх на світі сестер і братів,
Для яких Україна одна,

Де б на світі не був їхній дім —
Через долю-недолю їх доль;
Тих, що в рідному краю своїм
Виривають свій край у недоль. —

Серед сили неправди і лих —
Повернулись до правди лиця.
І молюсь я, молюсь я за тих,
Що за неї стоять до кінця.

ООН старається розв'язати багатогранні проблеми світу

(Дора Рак). Перша частина 48-ої Сесії Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй в Ню Йорку закінчилася в грудні 1993 року ухваленням резолюцій та прийняттям звітів шістьох головних комітетів і їх рекомендацій. Тепер, протягом 1994 року, аж до вересня, коли почнеться наступна 49-та Сесія, відбуваються (далі в рамках 48-ої Сесії) сесії окремих функціональних комітетів Економічної і Соціяльної Ради (ЕКОСОК) та підготовчих комітетів до запланованих світових конференцій. Також деякі із головних комітетів Генеральної Асамблеї полагоджують незакінчені справи (наприклад, фінансово-бюджетовий п'ятий комітет), а в міру потреби сходиться ще і Генеральна Асамблея для видання ухвал щодо деяких точок річної агенди (програми нарад).

Міждержавний комітет в питаннях посушливости (дезертифікації) відбув в січні 1993 року третю сесію, щоб випрацювати плятформу і програму акції для запланованої конвенції. Йдеться про поборювання дезертифікації (посухи і відводнення) переважно в країнах африканського континенту, але й деякі республіки колишнього Совєтського Союзу зацікавлені у конвенції. Наприклад, делегат Казахстану вказав на серйозні проблеми довкілля (в азійських республіках), де відсушення є одною із найгостріших, з огляду на ситуацію Аральського, Балайського і Каспійського морів. Делегат стверджував, що ця довкільна катастрофа гідна міжнародної уваги, а допоміжна акція вимагає кооперації усіх держав-членів ООН, згідно з напрямними Світової Конференції Довкілля і Розвою (червень 1992). Дальша підготовка до конвенції дезертифікації буде йти на 4-ій сесії в Женеві (березень 1994) і 5-ій в Парижі (червень 1994).

Закінчилася також перша сесія підготовчого комітету для світової вершинної конференції соціяльного розвою, що тривала від 4-го до 10-го лютого 1994 року в Ню Йорку, з участю делегатів усіх держав-членів та спостерігачів від не-державних організацій (НДЖО). Конференція відбудеться в Копенгагені (Данія) в славнім конференційним комплексі Бела Сентер від 6-го до 12-го березня 1995 року. Ціллю цієї особливого значення конференції є зібрати лідерів держав і урядів з цілого світу (тому то є „вершинною"), щоб узгіднити спільну акцію у трьох капітальних ділянках: „як зменшити злидні", „як збільшити продуктивну працю", „як зменшити безробіття", „як включити маргінальні групи суспільства у соціяльну інтеграцію". Отже, йдеться про те, щоб потреби людини і народу поставити в центрі розвоєвих плянів.

З огляду на те, що українська держава є партнером, однією зі сторін у всіх міжнародних договорах в системі ООН та має всюди своїх делегатів, варто й українській заморській спільноті цікавитися тим, що діється в житті цієї організації. Тому то й хочеться поділитися безпосередніми спостереженнями для загальної інформації.

Вершинна конференція в Копенгагені є п'ятою у серії шістьох далекосяжних світових конференцій, організованих ООН у 1990-их роках і які є тісно пов'язані між собою. Почалось від світової вершинної Конференції дітей (Ню Йорк, вересень 1990), далі були: Конференція довкілля і розвою, Конференція Землі (Ріо де Жанейро, червень 1992) і світова Конференція людських прав (Відень, червень 1993); скоро буде міжнародна Конференція популяції (населення і розвою, Каїр, Єгипет, 5-го — 13-го вересня 1994 року), а в наступнім році — четверта світова Конференція Жінок (Бейджінг, Китай, 4-го — 15-го вересня 1995 року). Ще б додати, що в 1995 році буде дев'ятий Конгрес в питаннях профілактики злочинів, а цілий рік буде присвячений відзначуванню золотого ювілею Організації Об'єднаних Націй: 1945—1995. Це й річниця для Української Держави, що стала членом ООН в 1945 році та її Постійної Місії.

Особливо важливою для українських делегатів буде третя сесія підготовчого Комітету в Ню Йорку (4-го — 22-го квітня) каїрської Конференції популяції, де буде дискутований проєкт програми акції (вже у кінцевій формі), з огляду на важливі демографічні проблеми України. Значна кількість НДЖО зацікавлена в проблематиці цієї конференції, де розглядатимуть питання надмірного приросту населення у деяких країнах та форм і засобів його контролі — наприклад, в Китаї. Одна із цих організацій — „Світова передача інформацій" з Ню Йорку — висилає до Каїру свою делегацію, в складі якої є д-р Христина Дурбак, голова, і Марта Трофименко, адвокат з Торонто.

У працях Генеральної Асамблеї і її шістьох головних комітетів, та в біжучих нарадах комісій і підготовчих комітетів беруть активну участь делегати з України і укранська Місія при ООН. Вони складають заяви в дискусіях, співспонзорують різні резолюції, а участю в голосуванні впливають на розв'язку глобальних проблем. Праця Місії є безперервна протягом цілого року, бо треба пильно слідкувати за нарадами в органах ООН (це генеральна Асамблея, Рада Безпеки, ЕКОСОК, Рада Довір'я) і різних агенціях ООН, щоб, як треба, заступати інтерес української держави, вести в цім колі 184 держав дипломатичні консультації і домовлення з дипломатами ініших місій (всі стаціоновані в Ню Йорку). Українські делегати входять в склад різних комітетів чи то з вибору чи призначення Генеральною Асамблеєю.

Україна є вибрана на трирічну каденцію до ЕКОСОК, як одна із 54 членів; (починаючи від 1-го січня 1994 року) увійшла до 20-членного Комітету програми і координації на три роки, є членом дорадчого Комітету програми ООН для поширення знання міжнародного права, що працює із Шостим комітетом-правничим, в якому минулого року репортером був Олександер Моцик, перший секретар Місії, також є членом комітетів: Інформації, (79 держав), Мирного користування зовнішніми просторами (53 держави), 58-членної Ради довкільної програми ООН, підкомітету для справ меншин.

ООН у своїй діяльності перерви не має. Безперервно діє Рада Безпеки, що відповідає за мир і безпеку у світі, пресовий департамент збирає щоденно десятки журналістів на офіційні повідомлення, а численні НДЖО, різноступневі, збираються у своїх комітетах для окремих ділянок та є інформовані департаментом публічної інформації при акції в системі ООН на окремих сходинах. Єдина спокійна секція — це залі бібліотеки, де панує тиша і де можна знайти безліч міжнародних інформацій у книгах і документах.

Голоси на різних мовах людей різного національного і расового походження створюють кольорит міжнародности цього центру. Тут, як кажуть теоретики політичних і дипломатичних дисциплін, найліпша школа дипломатії для нових делегатів, нагода пізнавати систему міжнародного права і парляментарних процедур — в атмосфері дипломатичної куртуазії. Між делегатами є значне число жінок (переважно з Африки і Південної Америки); є вони в дипломатичній службі окремих місій до ООН, а Місію ЗСА очолює амбасадор Мадлен Олбрайт.

Проблеми жінок і їх правна, економічна, культурна і соціяльна ситуація в світі є постійним предметом уваги органів і агенцій в системі Організації Об'єднаних Націй. Домагання жінок щодо рівноправности є оформлені в міжнародних договорах, а нагляд над виконанням відповідних постанов належить Комісії статусу жінок та спеціяльному комітетові, що складається із 23 експертів з різних держав. Цей комітет відбув 13-ту сесію 17-го січня — 4-го лютого 1994 року в Ню Йорку, щоб провірити чотирирічні звіти окремих держав у реалізуванні 30 артикулів конвенції. Між іншим, Україна підписала цю Конвенцію у 1980 році, а ратифікувала в 1981 році; перший звіт в 1983 році зложила Ярослава Шевченко, другий звіт був в 1991 році, а третій припадає на 1995 рік, згідно з листою Комітету. Тоді можна буде порівняти, який поступ зробили жінки України на протязі п'ятнадцяти літ для осягнення повної рівноправности.

Тепер на черзі 38-ма сесія Комісії статусу жінок, що складається із офіційних представників 45 держав (вибраних на трирічну каденцію). Сесія відбудеться в Ню Йорку від 7-го до 18-го березня 1994 року, що включає значну церемонію 8-го березня в Міжнародний День Жінки (від 1908 року), а попередить її консультація не-державних організацій (НДЖО) від 3-го —4-го березня, для ухвали своїх рекомендацій. Комісія статусу бере до уваги голос НДЖО і може включити їх рекомендації до своїх резолюцій, які передає у звіті до ЕКОСОК, звідки переходять до Генеральної Асамблеї для остаточної ухвали. Це доволі складна процедура в системі ООН для збереження компетенції органів, визначених Чартером. Головною точкою цьогорічної сесії Комісії статусу жінок є підготовка до четвертої світової Конференції жінок в 1995 році (Бейджінг)

Серед десяток жінок-делегатів із різних держав приємно було зустріти і привітати дві репрезентативні делегатки України, які брали активну участь в нарадах 48-ої Сесії Генеральної Асамблеї і її Третього Комітету (для справ гуманітарних, соціяльних і культурних), та складати заяви (положення) до деяких точок агенди.

Це — Ніна Ковальська, журналіст і довголітній дипломат із знанням чужих мов, тепер завідуюча відділом Управління міжнародних організацій в міністерстві закордонних справ України — брала участь в дискусії Третього комітету над точкою 108-б („Ефективна реалізація права на самовизначення через автономію". У її пропозиції (вісім сторінок англійського тексту). Це складне політичне питання було влучно насвітлене з точки державних інтересів України. В загальному думки делегатів були подлені і це питання перейде до наступної, 49-ої сесії Генеральної Асамблеї. Другий раз була нагода послухати Ніну Ковальську, коли вона висловлювала пропозицію щодо не менш складної проблеми — це точка 114: звіт комісара ООН про втікачів. Ця справа актуальна також в Україні, до того ж фінансово утяжлива, бо йдеться про воєнних втікачів із сусідніх республік, про повернення виселених давніше з краю і т.д.

Друга делегатка Валентина Єщенко, лікар за професією, депутат Верховної Ради і член її Президії, голова Комісії у справах жінок, охорони сім'ї, материнства і дитинства. Вона мала виступ на пленарній сесії Генеральної Асамблеї 2-го листопада 1993 року, де зложила заяву відносно точки 21-ої агенди, під назвою „Зворот або реституція культурної власности до країн їх походження". Зміст пропозиції лежав у руслі знаної з опублікованої в „Національній Трибуні" Заяви Президента України „Про повернення Національно-культурних скарбів". Це також не легка проблема, насамперед з політичних причин, що повторюється на агенді Генеральної Асамблеї, бо століттями пропадали українські історичні і культурні пам'яки в сусідніх державах — в мирних і воєнних часах. Генеральна Асамблея прийняла резолюцію про реституцію культурної власности в рекордованім голосуванні: 106 за, ніхто проти, при 25 що втрималися і 53 неприсутніх. Україна є співспонзором резолюції.

У другім виступі (на засіданні Третього комітету) д-р В. Єщенко дала дуже добру аналізу статусу жінок в Україні — у зв'язку з дискусією над т. 111 під назвою „Поступ жінок". Українська Місія подбала про копії заяв для роздання іншим делегатам, англійською мовою (в більшості тексти заяв українських делегатів — в російській мові що є одною з офіційних в ООН).

Обох делегаток з України супроводив все ввічливий Віктор М. Андріяка, другий секретар Місії, добре ознайомлений з усіми діями і ходами в цій складній глобальній організації. А американські українки, активні в системі НДЖО, мали нагоду хоч коротко зустрітися з обома киянками та обмінятися думками, жаль лише, що не було змоги їх привітати і послухати в ширшім публічнім колі. Але треба сподіватися, що ці вдалі виступи д-ра Валентини Єщенко і Ніни Ковальської заохотять міністерство закордонних справ включити більше жінок у делегацію на 49-ту Сесію Генеральної Асамблеї, щоб дати їм змогу набувати досвіду у дипломатичних процесах. Хоч як фінансово складно, треба і на близьку сесію Комісії статусу жінок (в березні) призначити делегаток з України, щоб рішення у справах жінок цілого світу не поминули України і Сходу Европи.

Делегатки з України на 48-му Сесію Генеральної асамблеї ООН (1993—1994) в будинку ООН, на тлі величавого килима — дару України (справа): д-р Валентина Єщенко, Ніна Ковальська, Віктор Андріяка, Олена Процюк і Оля Ставнича.

(Світила Дора Рак)

БОСНІЙСЬКІ МУСУЛМАНИ і хорвати досягнули угоди про мирне співіснування в рамках майбутньої федерації. Відповідний договір підписано відразу на другий день після того, як летуни НАТО збили чотири сербські літаки-порушники, які скинули бомби на мусулманські військові об'єкти. Договір підписали боснійський прем'єр Гаріс Сілайджіч, міністер закордонних справ Хорватії Мате Ґраніч і політичний лідер боснійських хорватів Кресімір Зубак. У церемонії взяв участь державний секретар З'єднаних Стейтів Воррен Крістофер. Документ передбачає створення федерації, подібної до тієї, що існує у Швайцарії. Там уряди осібних кантонів мають широкі автономні права.

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Вічність нашого найдорожчого й незабутнього

бл. п.

д-ра прав

ОРЕСТА ВОЛОДИМИРА БЕДРІЯ

будуть відправлені заупокійні

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в таких церквах:

св. Трійці, в Кергонксоні, Н. Й., 12-го березня о год. 11-ій ранку;
входу в Храм Пр. Богородиці, в Норт Порт, Фла. 8-го березня, о год. 8:30 ранку;
св. Андрія, в Норт Порт, Фла., 8-го березня, о год. 9:00 ранку;
Царя Христа, в Бостоні, Масс., 12-го березня, о год. 9-ій ранку;
в Римі, в оо. Василіянів;
св. Станіслава, в Рочестері, Н. Й., 8-го березня, о год. 5:00 веч.;
св. Йосафата, в Рочестері, Н. Й., 8-го березня;
св. Кажімира, в Рочестері, Н. Й., 8-го березня, о год. 10-ій ранку та на Україні.

Ласкаво просимо згадати Ореста у своїх молитвах.

батьки, родина та друзі.

Ділимося болючою вісткою, що
10-го лютого 1994 р. з Волі Всевишнього
відійшов у Вічність наш дорогий МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.

мґр права

ІВАН ДОБРЯНСЬКИЙ

ПОХОРОННІ відправи відбулися 12-го лютого з української церкви Чесного Хреста в Асторії. Похований на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі.

Горем прибиті:

дружина — ІЗИДОРА (ІНА)
дочка — ХРИСТИНА
син — ОЛЕКСАНДЕР
брат — ВОЛОДИМИР з родиною в Україні
дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Ділимося сумною вісткою, що
у четвер 3-го березня 1994 р. в Ню Йорку
відійшов у вічність по довгій і тяжкій недузі
на 79-му році життя наш найдорожчий МУЖ,
ТАТО І ДІДО

бл. п.

ГРИГОРІЙ РИБАК

ур. в Підволочиська

ПАНАХИДА відбудеться в неділю 6-го березня 1994 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОННІ відправи в понеділок 7-го березня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а відтак похорон на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Покійний залишив у глибокому смутку:

дружину — СТЕФАНІЮ з дому БАБІЙ
синів — БОРИСА з дружиною НАТАЛІЄЮ і дітьми МАРКІЯНОМ і КСЕНЕЮ
— ЮРІЯ з дружиною АННОЮ і дітьми ЛЯРИСОЮ і АДРІЯНОМ
сватів — ОЛЕНУ і ЮРІЯ КІСІЛЕВСЬКИХ
та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні.

Просимо згадати покійного в своїх молитвах, а замість квітів на могилу жертвувати на фонд:
Chornobyl Relief Fund
272 Old Short Hills Rd.,
Short Hills, N.J. 07078

У СПРАВІ АЛЬМАНАХУ УНС'94

Редакція і адміністрація „Свободи" повідомляють, що фірма, яка друкувала Альманах УНС на 1994 рік, помилково вислала деяку частину накладу на пошту без адрес. Пошта повернула ці книжки адміністрації „Свободи". Тому проситься тих читачів, які не отримали Альманаху '94, а хотіли б його мати, написати або зателефонувати до адміністрації „Свободи", 30 Montgomery St., Jersey City, N. J. **07302**, tel.: **(201) 434-0237.**

Успішний старт України на зимовій Олімпіяді — 94

У неділю, 27-го лютого в Ліллєгаммері, Норвегія, відбулося урочисте закриття XVII зимової Олімпіяди, в якій вперше в історії Олімпійських Ігор взяла участь збірна незалежної України. Як і під час відкриття, театралізована кінцева розвагова програма цього великого спортового свята чудово відобразила національні традиції, кольорит цієї Скандинавської країни. Господарі Олімпіяди влучно й дуже вдало зуміли поінформувати світ про себе, свою історію, національний характер, про свій високий, але нешовіністичний патріотизм.

XVII зимова Олімпіяда мала особливе значення. Вперше на ній виступив ряд нових незалежних держав, включно з Україною, які в минулому були поневолені імперіялістичною Росією. Факт цей у великій мірі спричинився до того, що хоч збірна Росії здобула 23 медалі, цим разом її випередили спортовці маленької Норвегії (26 медалів) і Німеччини (24).

Здобутки українських спортовців

Якщо йдеться про кількість медалів, то в ній Україна з двома медалями (золота і бронзова) серед 69 держав зайняла 16-те місце, випередивши Англію з двома бронзовими медалями і такі спортово розвинені країни, як Польща, Чехія, Мадярщина, Румунія, Данія й інші 52 збірні країн, що не здобули жодної медалі.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

В історію українського спорту буде записано, що першу олімпійську медалю (бронзову) для незалежної України здобула в біятлоні на 7.5 км Валентина Цербе, народжена в 1969 році на Поліссі, Житомирська область, нині членка СТ „Україна" в Чернігівській області. В 1990 і 1991 роках була чемпіонкою України, в 1993 році здобула Кубок України. Її тренери: Олександер Прядко і Микола Зац.

Оксана Баюл — „скарб" України

Якщо господарі Олімпіяди, норвежці, як вже згадано, дуже вдало показали світові свої традиції, побут і патріотизм, то наша Оксана Баюл, без перебільшення, своїм виступом і здобуттям золотої медалі завоювала право стати „скарбом" України. Щось подібне вже було в історії футболу Бразилії, коли таким був проголошений леґендарний Пелє.

Про перипетії фігуристів, що мали місце на цьогорічній Олімпіяді, особливо у зв'язку з дозволом виступати на ній професіоналістами, усі ми мали змогу бачити і читати у пресі. Довелося і нам, прихильникам відродження спорту в Україні, повболівати за нашого Віктора Петренка, якого, до речі свої і чужі експерти вважали претендентом за золоту медалю, однак, як часто буває в спорті, пророцтва і надії не здійснилися, і Віктор, поруч професіоналістів Бойтано (ЗСА) і Бравнінга (Канада), опинився поза медалевим колом і остаточно зайняв четверте місце. У спортовому світі це була неабияка несподіванка...

Та порівнюючи обставини в жіночій групі фігуристів, їх інакше, як сенсаційними важко назвати. А почалося все від афери, що мала місце під час чемпіонату Америки, коли був вчинений напад на Ненсі Керріґан, завдяки чому чемпіонкою вийшла Таня Гардінґ. Остаточно в Ліллєгаммері були включені до змагань обидві представниці ЗСА, але засоби масової інформації посилено підтримували чемпіонку Олімпіяди „пошкоджену" Керріґан. І справді, після першої короткої технічної програми Керріґан вийшла лідеркою, Оксана Баюл була другою, а китайка Чен Лю — третьою. Не обійшлося і без додаткових випадків і сенсацій. У четвер 24-го лютого, на арені під час тринувань стався випадок: зударилися Оксана Баюл і „німкеня" Таня Шевченко, у висліді чого репрезентантка України зазнала серйозної контузії ноги і плечей. Усі ми пригадуємо переживання з цього приводу бо виникла реальна небезпека, що Оксана не зможе виступити на фінальних змаганнях наступного дня. І знову заговорили „експерти" і велика мідія, цим разом вони майже проголосили Керріґан чемпіонкою Олімпіяди...

Прийшла п'ятниця, 25-го лютого. У фінальному виступі за олімпійські медалі на арені змагалося 24 кандидатки, серед яких три були з України: Оксана Баюл, Олена Ляшенко і Людмира Іванова. На початку виступали слабші фігуристки і серед них юні Ляшенко (зайняла 19 місце), Іванова (22). На закінчення програми змагалися імениті кандидатки. Гардінґ трапилася знову перешкода — „коротка" шнурівка на її ковзані. Все ж таки їй дозволили повернутися на лід і вона не виявивши більшої якості, відпала від претендентон на медалю. Усі нетерпеливо чекали на виступ Керріґан. Цим разом її виступ випав бездоганно, завдяки чому Ненсі здобула лідерство за медалю, але тепер усе залежало від виступу Оксани Баюл, якою буде ця медаля — золотою чи срібною. І ось на лід вийшла Оксана. Ніхто з присутніх на трибунах арени, ніхто з нас прикутих до голубих екранів телевізорів і, зрештою, мільйонів телевізійних глядачів у всьому світі не очікував, особливо після контузії, такого чудового виступу 16-річної українки. Важко довелося „експертам" і коментаторам телевізійних передач, вони нелегко знаходили слова похвал і описів виконуваних Оксаною окремих елементів і рухів її програми. Остаточно Оксану порівнювали до балерини, королеви спорту, а для нас вона стала скарбом України, адже на таке яскреве і вдале репрезентування нашої молодої держави на очах мільйонів людей світу досі ще ніхто не спромігся.

Не обійшлося без „пригод" вже після осягу Оксаною мети. Коли назріла хвилина для вручення медалів, несподівано зникла тасьма з українським гимном. І тут була причина для срібної медалістки Керріґан досить замітно висловити злісну репліку, щось в роді „вона прикрашує себе, а ми чекаємо..." Очевидно успіх Оксани від'ємно вплинув на Керріґан. Остаточно тасьму з гимном „Ще не вмерла Україна" знайшли і при врученні золотої медалі, коли піднімалися прапори України, ЗСА і Китаю, мільйони людей почули чудово виконаний гимн молодої держави.

Чи у зв'язку з новим досягненням Оксани сталася чергова сенсація? Взявши до уваги дотеперішні успіхи цієї білявочки з новорічної казки, сенсацій не сталося. Оксана тільки підтвердила свою вищість, яку здобула минулого березня у Празі на чемпіонаті світу, де вона випередила Бонали, Керріґан і китайку Чен Лю і стала чемпіонкою світу. Найкраще описала досягнення Оксани кореспондентові „Ню Йорк Таймс" Джеррі Лонґменові молода репрезентантка дружини фігуристів України Олена Ляшенко, яка сказала: „Оксана така саме, як усі ми, ковзанярі, вона тільки краще їздить. Цей талант вона дістала від Бога".

Додамо від нас, тому вона, будучи вдячна Богові, завжди перед своїми виступами хреститься.

Оксана народилася 16-го листопада 1977 року в Дніпропетровську. Належить до СТ „Україна" профспілок. В минулому році здобула, як вже згадано, звання чемпіонки світу і недавно віцечемпіонки Европи.

Здобутки українських спортовців в інших ділянках спорту Олімпіяди — 94

БІЯТЛОН

Надія Білова народилася 1961 року в Казахстані, тепер громадянка України, кол. чемпіонка СССР (1986, 1987 і 1989 рр.), володарка Кубка СССР 1988 р. на трасі 15 км. Чемпіонка світу 1986 р. в штафетних перегонах. Цим разом зайняла 13 місце.

Олена Огурцова народилася 1973 року в Шостці Сумської области. 1992 року в етапі за Кубок світу в Словенії зайняла 18-те місце. На Олімпіяді на трасі 7.5 км зайняла 14-те місце.

Марина Сколота народилася 1963 р. на Кубані, тепер громадянка України, членка клюбу „Динамо" в м. Суми, чемпіонка України в перегонах на 7.5 і 15 км. На етапі за Кубок світу в 1994 році в Рупольдінґу здобула 8-ме місце. Цим разом вийшла 33-ою на 7.5 км.

Тарас Дольний народився в с. Чумалі на Тернопільщині в 1959 році, володар Кубка кол. СССР 1982 р., чемпіон Всесвітньої Універсіяди 1993 р., чемпіон Спартакіяди народів кол. СССР 1986 р. в штафеті 20 км. На цій Олімпіяді зайняв 12-те місце на 20 км і 18-те місце на 10 км.

Роман Звонков народився 1969 року у Свердловську, тепер громадянин України, член клюбу „Динамо" в м. Суми, володар Кубка України 1992 року на 20 км, чемпіон Спартакіяди України 1993 року в штафеті, в Ліллєгаммері зайняв 14-те місце на 20 км.

БОБСЛЕЙ

Олексій Жуков народився у Ставропольському краї, член ФСТ „Колос", Київська область. Пільот бобслею, чемпіон України і СНД 1992 р.

Олександер Бортюк, народився 1965 року в с. Колосіївка Хмельницької области, член ФСТ „Колос", учасник Олімпіяди в Альбервіллі (19 місце).

Василь Лантух, народився 1969 року в Києві, член ФСТ „Колос", віцечемпіон України 1991 року.

Андрій Пєтухов, народився 1971 року с. Івано-Франкове Львівської области, віцечемпіон України 1991 року. Ця чвірка в Ліллєгаммері зайняла 27-ме місце.

ЛЕЩАТАРІ-АЛЬПІЙЦІ

Ольга Логінова народилася 1966 року в Башкірії, громадянка України, членка клюбу „Динамо", Львів. Багаторазова чемпіонка колишнього СССР в спеціяльному та гігантському сляломі, чемпіонка Спартакіяди СССР 1990 року чемпіонка СНД 1992 року. В Ліллєгаммері зайняла 18-те місце.

Христина Підгрушна народилася 1977 року у Львові, членка клюбу „Динамо", Львів. Чемпіонка України у спеціяльному сляломі, вийшла 3-ою на чемпіонаті Польщі 1993 року. Цим разом в Ліллєгаммері зайняла 27 місце.

КОВЗАНЯРСЬКИЙ СПОРТ

Юрій Шульга народився 1966 року на Луганщині, член клюбу „Гарт", Київ, баґаторазовий чемпіон і рекордсмен України в багатоборстві і на окремих доріжках, чемпіон колишнього СССР, учасник Олімпіяди в Альбервіллі (16-те місце), цим разом зайняв 10-те місце.

ЛЕЩАТАРСЬКІ ПЕРЕГОНИ

Ірина Тараненко народилася 1966 року на Харківщині, членка ФСТ „Колос", Київська обл., п'ятиразова чемпіонка СССР, Всесвітніх зимових Універсіяд в 1991 і 1993 рр. В Ліллєгаммері зайняла 20-те місце на 10 км.

САННИЙ СПОРТ

Наталка Якушенко народилася 1972 року в Києві, членка ФСТ „Колос", Київська обл., віцечемпіонка кол. СССР в 1989 році, 8-ме місце на Олімпіяді в Альбервіллі, в Ліллєгаммері зайняла 8-ме місце.

Ігор Урбанський народився 1970 року в Києві, член ФСТ „Колос", Київська обл., віцечемпіон України 1989 року. 3-тє місце за Кубок кол. СССР 1990 року.

Андрій Мухін народився 1971 року в Києві, член ФСТ „Колос", Київська обл., має подібні осяги до вищезгаданого партнера на санях-двійці. Цим разом вони зайняли 8-ме місце.

ВІЛЬНИЙ СТИЛЬ ЛЕЩАТАРІВ-АКРОБАТІВ

Сергій Бут народився 1969 року в Миколаєві. Багаторазовий чемпіон України, віцечемпіон лещатарської акробатики кол. СССР, чемпіон Спартакіяди народів кол. СССР 1990 року. Учасник Олімпіяди в Альбервіллі (10-те місце). В Ліллєгаммері зайняв 16-те місце і не закваліфікувався до рунди змагань за медалі.

Інна Палієнко народилася в м. Миколаєві, членка СТ „Україна", Миколаїв. Учасниця Олімпіяди в Альбервіллі, вийшла 9-ою. Цим разом дійшла до фінальної рунди змагань за медалі, але закінчила на 11-му місці.

Наталія Шерстньова народилася в м. Дрездені, Німеччина, громадянка України, членка СТ „Україна", Миколаїв. Здобула бронзові нагороди в Спартакіяді народів кол. СССР 1990 року. Зайняла 9-те місце на Олімпіяді в Альбервіллі. І цим разом в Ліллєгаммері опинилася на 9-му місці.

Це тільки основніші осяги, що їх подавали засоби масової інформації протягом Олімпіяди. Очевидно детальні статистичні дані має НОК України, але вони не змінять кінцевих підсумків, про які ми згадали.

Перший виступ України не зимовій Олімпіяди треба вважати дуже успішним. До цього, очевидно, причинилася Оксана Баюл, що прикрасила цей виступ золотою медалею. Як приємно, що до цього успіху причинився УСЦАК і сотні прихильників у діяспорі за відродження спорту в Україні.

Омелян Твардовський